

ENG LUT È

BIRŽELIS • 1998 • JUNE

VOL. 49/NR. 6

E G L U T Ė

BIRŽELIS / JUNE / 1998 Vol. 49 / Nr. 6

TURINYS

- 1 MŪSŲ TĖTĖ, *D. Lipčiūtė*
- 2 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 7 MANO BROLIAMS IŠEIVIJOJE, *Vilius Gudavičius*
- 8 TIKIU
- 11 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 15 ASILĖLIS, *Alma Karosaitė*
- 16 MŪSŲ KŪRYBA
- 21 NEKLAUŽADA, *Viktoras Šimaitis*
- 22 IŠ PASAKŲ SKRYNIOS
- 28 AR ŽINAI?
- 31 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus: prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

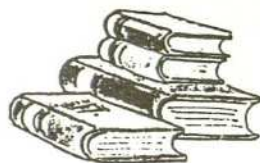
EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

MŪSŲ TĖTĖ

D. Lipčiūtė

Tėtė skaito, tėtė rašo,
tėtė tvoreles nutašo;
tėtė pjauna vikriai žolę,
tėtė švilpia ir dainuoja.

Tėtė nuperka knygelių –
gera man ant tėtės kelių.
Jau skaityt išmokė tėtė
ir lietuviškai kalbėti.

Tėtė pirmas kelia rytą, –
jo darbai nesuskaityti,
ir už jo stiprių pečių
mums gyvent tikrai smagu.

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

ŠV. JONO NAKTĮ IEŠKOKIME PAPARČIO ŽIEDĄ

Joninės yra labai graži vasaros šventė. Tą dieną saulė ilgiausiai ridinėjasi dangaus skliaute.

Per Joninių šventę vykdavo daugybė burimų ir tikėjimų. Manoma, kad laužo liepsna turi magiškos galios, kuri apsaugo nuo nelaimių ir neša sveikatą. Jaunimas mėgo lauže kepti bulves ir šokinėti per laužą. Šeimininkės parsinešdavo laužo žarijų ir įkurdavo iš naujo židinius.

Jaunimas tikėjo, kad tik šią naktį papartis pražysdavo pačiu gražiausiu žiedu. Tikėta, kad kas tą žiedą ras, bus turtingas ir galės kitų mintis išskaityti. Nieko neminima, kad kas tą žiedą atrado.

Tą dieną kaimo merginos eidavo į pievas, prisiskindavo gražiausių žiedų ir pindavosi vainikus. Sakoma, kad tokį vainiką reikėdavo pasidėti naktį po pagalve. Kuris vaikinai sapne ateis pasiimti vainiko, už to ištėkės.

Vakare jaunimas prie upės ar ežero plukdė vainikus. Reikėjo stebėti į kurią pusę vainikas plaukia, iš tos pusės atjos jos būsimasis.

Kai kuriose vietovėse merginos ir vaikinai pindavo vainikus iš paparčio, pritaisydavo žvakeles ir paleisdavo pasroviui. Jei vainikai plauks šalia, reiškia – jie abu susituoks.

Joninių dieną visi sveikina Jones, Jonus ir jų namų duris išpuošia vainikais.

PLAUK, VAINIKĖLI!

Štai kaip paruošti plukdymui vainikėlį: surišti dvi nedidelės lentelės arba šakelės. Virvėlėmis ant jų pritvirtinti iš gėlių nupintą vainiką. Viduryje įstatyti žvakę. Jos liepsna stebuklingai švytės ir ilgai matysis ant tamsaus vandens paviršiaus.

Pabandykite patys vainiką paruošti ir nuplukdyti.

PRISIMINKIME

Birželio 14-oji – Gedulo ir vilties diena

1940 metais, baisi ir žiauri Raudonoji armija užplūdo Lietuvą. Visi, kas jai nepakluso, bandė gintis ir priešintis, buvo baudžiami, kankinami. Tik per vienus metus nubausta apie 46 tūkstančius žmonių. Jėgos buvo nelygios, atvira kova neįmanoma, todėl tėvai palikdavo šeimas, broliai – seseris, jaunikaičiai savo mylimąsias, ėmė į rankas ginklą ir traukė į miškus. Apie 100 tūkstančių vyrų – partizanų – ilgus metus kovojo su žiauriu priešu, apie 30 tūkstančių jų paaukojo už tėvynę brangiausią savo turtą gyvybę. Kas nežuvo kovose, tie buvo tremiami į Sibirą ir Šiaurės rajonus. Ne tik partizanai, bet ir jų šeimos su mažamečiais vaikais. Apytikriai ištremta apie 350 tūkstančių Lietuvos gyventojų.

Pats baisiausias buvo 1941-sios rytas, kada netikėtai žmonės žadina iš miego, paskubomis grūsta į gyvulinius vagonus ir vežta į Mordoviją, Vorkutą, Altajų – į amžino išalo žemę...

Kad geriau suprastumėte kokie baisūs buvo tie metai, ką išgyveno tremiami iš savo žemės žmonės pateikiame ištraukelę.

„Aušrelė“, 1997 gegužė

Į SIBIRO TREMTĮ

Algiukas su tėveliu šiandien buvo mieste. Šiaip tėvelis jo neimdavo, bet šį kartą turėjo traukiniu parvažiuoti iš Kauno jų studentas, brolis Stepas, tai važiuodamas į geležinkelio stotį jo parsivežti, ir Algiuką pasiėmė.

Bet brolis neparvažiavo. Ir iš viso mieste dėjos kažkokie nesuprantami ir baisūs dalykai. Geležinkelio stotis buvo apsupta ginkluotų kareivių, kurie nieko net artyn neprileido. Stoties budėtojas, geras tėvelio pažįstamas, jiems pakuždom papasakojo, kad stotyje stovi ilgiausias traukinys iš gyvuliams vežioti vagonų. O prie tų vagonų nuo ankstauro ryto važiuoja ir važiuoja žmonių prikimšti sunkvežimiai, vežimai, lydimi rusų kareivių ir dar kažkokių žmonių, kuriuos budėtojas vadino „aktyvistais“. Veža ištisas šeimas, su seneliais ir mažais vaikais, ir visus grūda į tuos gyvulinius vagonus. Kai prigrūda, duris lentomis užkala. Tie vagonai, sako, be langų, tik kažkoks plyšys viršuje, ir tas iš lauko

lantom apkaltas, kad nieko nesimatytų. Sako, veš visus kažkur į Rusiją, į Sibiro tolybes. Pas baltąsias meškas. Ir niekas nežino, už ką... Nors laikai buvo neramūs, tokių baisių naujienų Algiukas su tėveliu nesitikėjo išgirsti. Gal dėl to ir brolis neparvažiavo. Kad tik neatsitiktų jam kas negera...

Nieko nelaukus, tėvelis apgręžė vežimą ir pasuko namų pusėn. Pro juos į stotį nuburzgė du pilni žmonių sunkvežimiai. Kiekvieno jų gale sėdėjo keli kareiviai, suspaudę tarp kelių šautuvus su ilgais smailiais durtuvais. Iš vieno sunkvežimio girdėjosi vaikų, moterų verksmas. Algiukui pasidarė baisu, jis norėjo kuo greičiau išvažiuoti iš to miesto.

— Tėveli, kas čia darosi?

— Ar nematai, žmones veža. Daugiau ir aš nežinau – nei kur, nei už ką. Tai tokią jie čia mums laisvę atnešė, išvadavo. Neduok, Dieve, tokių išvaduatorių...

Pirmasis trėmimas, sukrėtęs visą Lietuvą ir prasidėjęs 1941 m. birželio 14 dieną, truko iki 18 dienos. Vežė veikliausius, šviesiausius žmones: mokytojus, profesorius, gydytojus, karininkus, verslininkus ir ūkininkus, studentus ir įstaigų tarnautojus.

Išvežtinų žmonių sąrašus sovietinės valdžios nurodymu sudarinėjo vidaus reikalų komisariato, rusiškai NKVD, pareigūnai, saugumiečiai, padedami vietinių komunistų ir „aktyvistų“. Į tuos sąrašus pirmiausia patekdavo tie, kas nepriklausomos Lietuvos laikais priklausė politinėms partijoms, organizacijoms (tokioms kaip tautininkai, krikščionys demokratai, jaun lietuviai, šauliai), kurias uždraudė atėję bolševikai. Bet nemažai buvo ir tokių, kurie niekur nepriklausė, į jokią politiką nesikišo, dirbo savo ūkyje ar kokioje valdžios įstaigoje.

1941 metais Lietuvos gyventojus iš pradžių trėmė į tolimąjį Altajų, o iš ten – dar toliau, į pačią šiaurę, kur žiemą šalčiai siekia -50° , kur pusę metų trunka diena, o pusę metų – naktis. Žemė tuose kraštuose amžinai išalusi, todėl beveik nėra jokios augmenijos. Tik vasarą, kai atitirpsta plonas žemės paviršiaus sluoksnis, prasikala skurdi žolė, sužaliuoja sprindžio didumo tundros berželiai. Patalpų nebuvo, žmonėms teko patiems statyti kokias nors pašiūres, žemines. Labai trūko maisto, drabužių. Tremtiniai buvo atskirti nuo viso pasaulio, iki pat karo pabaigos negaudavo jokios žinėlės iš tėviškės. Daugelis jų neištvėrė. Šalčio, bado, ligų palaužti liko gulėti amžinojo išalo žemėje. Pirmiausia – seneliai ir vaikai.

Tai buvo sunkus sovietinės valdžios įvykdytas nusikaltimas, susidorojimas su niekuo nenusikaltusiais taikiais gyventojais, tiek lietuviais, tiek ir kitų tautų žmonėmis. Užtat birželio 14-oji dabar Lietuvoje minima kaip Gedulo ir vilties diena.

Paaishkinimai

- Lageris* – *tam tikra įkalinimo vieta. Nuo kalėjimo skiriasi tuo, kad lagerių kaliniai buvo verčiami sunkiai dirbti.*
- Tremtis* – *žmonių prievartinis išgabenimas ir apgyvendinimas tolimose atšiauraus klimato, sunkiai pasiekiamose vietose.*
- Aktyvistai* – *žmonės, savo noru padėję sovietinei valdžiai, bolševikams.*
- NKVD* – *Sovietų Sąjungos Vidaus reikalų komisariato pavadinimo pirmosios raidės.*

„Gimtoji šalis Lietuva“

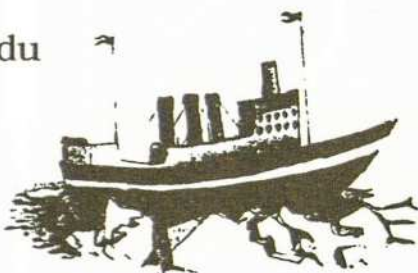
MANO BROLIAMS IŠEIVIJOJE

Aš esu dar nedidukas –
Trečios klasės mokinukas,
Bet svajonių daug turiu
Ir eilėraščius kuriu.

Mokausi gražiai dainuoti,
Piešti, šokti ir pagroti.
Meno pasakoj plevensiu,
Kol užaugsiu, kol gyvensiu.

Aš dažnai mintim skrendu
Į visas šalis kartu,
Kur yra mano draugų
Iš lietuviškų kraštų.

Aš norėčiau juos matyti,
Labai daug ką pasakyti,
Tad kviečiu visus, visus
Lankyt protėvių kraštus.

Aš nuvesiu prie Vilnelės,
Kuri legendas dar mena
Apie žygį Gedimino,
Apie Vilniaus įkūrimą.

Gal čiurlenimas Vilnelės
Jiems padės pamilti šalį,
Kurį garbina tėvai,
Jų prabočiai milžinai.

*Vilius Gudavičius, 3 kl.
F. Liubertienės pagr. mokykla*

TIKIU

Jonas Burkus

ŠVENTOJI DVASIA

Sekminės yra Šventosios Dvasios atsiuntimo šventė. Išganytojas atsiuntė apaštalams žadėtąją Šventąją Dvasią ugnies liežuvių pavidalu. Ir visus, kurie tikėjo, Šventoji Dvasia padarė Dievo vaikais.

Šventoji Dvasia gyvena ir mumyse, kurie mylime Dievą ir kiekvieną žmogų. Mes gavome ją per Krikštą ir vėliau priimdami Sutvirtinimo sakramentą. Mes jos negirdime ir nematome, tačiau galime pastebėti, kad ji gyvena mumyse. Jeigu mes noromis meldžiamės, gerai mokomės bei mielai atliekame kitas pareigas, esame paklusnūs, jeigu mylime savo tėvelius, sesutes ir broliukus bei savo draugus, tada mumyse yra Šventoji Dvasia. Ji mums padeda daryti gera ir vengti bloga, ugdo mumyse dieviškąjį gyvenimą.

Visa tai Petrelis buvo girdėjęs per tikybos pamokas ir prisiminė eidamas su tėveliu pievų takeliu. Žydėjo gėlės, žaliavo laukai ir miškai. Po kojomis traškėjo audros nuplėštos sausos medžių šakelės, čiužėjo sudžiūvę lapai.

— Žiūrėk, vaikeli, – prašneko tėvelis. — Tą patį daro Šventoji Dvasia mūsų sieloje: visam, kas gera, gražu, leidžia žydėti, tarpti, o visa, kas bloga, išmeta lauk, kad mums nekenktų!

Pamatęs praskrendantį balandėlį, tėvelis pasakojo toliau:

— Šventoji Dvasia balandžio pavidalu iš dangaus nusileido ant Išganytojo, kai šventasis Jonas Krikštytojas pakrikštijo jį Jordano upėje.

— Kodėl kaip balandis? – paklausė Petrelis.

— Todėl, kad balandis, bet kur nuneštas, visados randa kelią grįžti namo. Be to, balandis yra labai taurus, meilus, mylįs taiką paukštelis, nesikrapšto po purvus ir neskriaudžia kitų paukštelių.

— Per Sekmines, – tęsė tėvelis pasakojimą, – Šventoji Dvasia nužengė ugnies liežuvių pavidalu, kad apvalytų mus nuo visokių nešvarumų, uždegtų mus Dievo meile ir įdiegtų mumyse troškimą rūpintis visų žmonių išganymu.

Petrelis suprato, kad balandėlis, kaip ir ugnies liežuviai, yra gražus Šventosios Dvasios paveikslas.

*Ateik, Dvasia Šventoji,
Malone stebuklingoji!*

*Žmonių Suramintoja,
Sielų Gaivintoja!*

*Stiprink, skaidrink mus visus,
Laimink mūsų namelius!*

— Mes aukosime jam nekaltas savo širdis ir skaisčias mintis. Pašventink jas, Kūdikėli Jėzau, kad jos visados priklausytų tau.

Šiandien ir Petrelis taikus su Birute. Abu žiūrinėja istorijos paveikslėlius, kuriuos Petrelis aiškina, ypač trijų karalių istoriją.

Štai jis pastebi, kad ir jiems padėta po tris obuolius: vienas tamsus – nuo karaliaus Kasparo, antras raudonas – nuo karaliaus Merkelio ir šviesiai geltonas – nuo baltaplaukio karaliaus Baltazaro. Džiaugiasi abu karalių dovanomis.

Tą vakarą Petrelis su mamyte nuėjęs aplankyti ligonės Gailutės atidavė obuolius jai. Petrelis grįžo namo džiaugdamosis, kad Kūdikėliui Jėzui ir ligonei Gailutei savo dovanomis suteikė daug džiaugsmo.

SEKMINĖS KAIME

Sekminės. Kadaise tai buvo džiugi šventė. Trobų priebučiai būdavo puošiami berželiais, jų šakomis apkaišomos seklyčių lubos, šventieji paveikslai. Senajame kaime tą dieną piemenys lauko gėlėm, berželių šakom puošdavo gyvulius, karvėms ant ragų kabindavo vainikus. Šeimininkės piemenis už tai vaišindavo: duodavo sūrio, kiaušinių, dar garuojančio skanaus ragaišio. Vyrai eidavo lankyti pasėlių. Vėliau, kaimams išsiskirsčius į vienkiemius, daugelis senojo kaimo papročių pasikeitė ar ir visai išnyko. Ir sekminės imta švęsti daugiau kaip bažnytinę šventę.

* * * * *

KRISTAUS KŪNO IR KRAUJO ŠVENTĖ – DEVINTINĖS

Lietuvoje šventė buvo vadinama Devintinėmis, nes yra devintoje savaitėje po Velykų.

Šioje šventėje pagerbiamas Kristaus kančios atminimas ir Švč. Sakramento įsteigimas paskutinės vakarienos metu.

Jėzus žinojo, kad grįšias į Dangų pas Tėvą, bet, mylėdamas žmones, nenorėjo palikti jų vienu. Tad pasiliko su mumis Švč. Sakramento baltutėje duonoje. Kiekvieną kartą priimdami šv. Komuniją, kviečiamės Jėzų gyventi su mumis. Taip auga Dievo ir žmogaus meilė.

Katalikų pasaulyje Devintinės švenčiamos jau nuo XIII-ojo amžiaus. Jos būdavo švenčiamos labai iškilmingai.

IŠ ISTORIJS LOBYNO

Antanas Vienuolis

KRYŽKELĖS

Keturioliktojo amžiaus pabaigoje Lietuvos Didžioji Kunigaikštystė gyveno sunkų laikotarpį. Algirdo sūnus Jogaila, savo artimųjų kurstomas, įsigeidė vienas valdyti Lietuvą ir paveržė iš tiesioginio Kęstučio įpėdinio Vytauto jo tėvo palikimą – Trakų kunigaikštystę...

Nuskriaustas Vytautas antrą kartą pabėgo pas kryžiuočius ir, susidėjęs su amžiniais Lietuvos priešais, jų padedamas, rengėsi atgauti savo tėviškę.

Žemaičių ir Aukštaičių liaudis ir daug bajorų buvo už Vytautą, bet ir Jogaila turėjo nemažą šalininkų, ypač Rytų Lietuvoje...

1390 metų rugsėjo ketvirtą dieną anksti rytą, dar nepatekėjus saulei, kunigaikštis Vytautas su savo palydovais ir keliais aukštos kilmės riteriais, savo sąjungininkais, šuoliais užjojo ant stataus Vilnelės kalno. Apačioje, po jų kojų, apriesta upėmis ir kalnais matėsi Vilniaus tvirtovė, kuri susidėjo iš keturių pilių... Ypač pasakiškai atrodė viršutinė pilis, kuri vainikavo kalno viršūnę ir, apaugusi dideliais medžiais, atrodė it užburta.

Tuo tarpu, kai kiti riteriai didikai linksmai nusiteikę žiūrinėjo pilis ir gėrėjosi Vilniaus apylinkėmis, kunigaikštis stovėjo rūstus, susimąstęs ir tarytum klausėsi, apie ką ten šniokštė įpykusi Vilnelė ir ką kalbėjo, plaudamos Kreivosios pilies sienas, Neries

bangos.

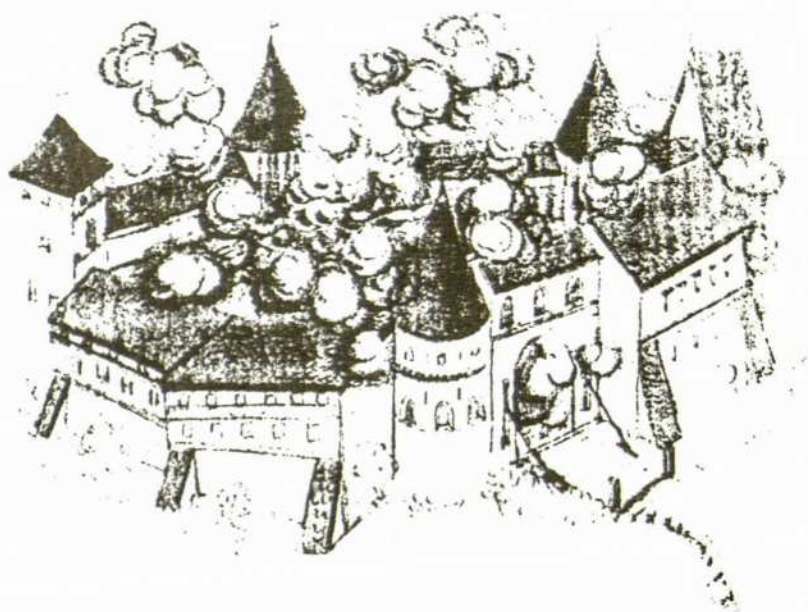
Daugiausia dėmesio kunigaikštis kreipė į Kreivąją pilį ir raukdamas kaktą rijo ją akimis...

Sajungininkai supo miestą iš visų pusių.

Visomis tarpukalnėmis, šlaitais, paneriu ir per kalnus traukė į Vilnių šarvuotų karžygių voros ir giedojo šventas giesmes; kiti kėlėsi per Nerį. Ryto ūkanose plevėsavo jų vėliavos...

Patekėjus saulutei, tarytum atbudo iš miego visos keturios pilys. Atgijo ir pats Vilniaus miestas. Viršutinėje pily rūko ant visų sienų virinama derva, garavo vanduo, žibėjo gynėjų šalmai, šarvai, o retkarčiais girdėdavosi ir žmonių balsai. O ten, apačioje, šniokštė vingiavo Vilnelė ir tyliai tarė jai Neris...

Pėsčiųjų ir raitelių apie Kreivąją rinkosi vis daugiau ir daugiau... Atvežė armotą ir pradėjo šaudyti į pilį. Iš vidaus neatsakinėjo. Staiga pilyje iškilo dūmų stulpas ir pasigirdo klyksmas. Prieš valandėlę niekas rimtai ir nemanė pilies imti, bet dabar, iškilus viduje dūmų stulpui ir pasidarius suirutei, visi puolė

Kreivąją. Tuo metu atvežė iš kitų kariuomenės dalių kelis taranus, dažniau pradėjo šaudyti iš armotos, iš visų pusių pradėjo kopti ant sienų bajoro Knystauto žemaičiai...

Puolimas ir gynimasis prasidėjo iš visų jėgų. Vieni, nublokšti nuo sienų, griuvo atgal, kiti krito apipilti karštu vandeniu, degančia derva ir nukritę žemėn šaukėsi pagalbos, draskėsi, raitėsi ir nuplikinti mirė baisiose kančiose...

Kai dūmai pradėjo gaubti Kreivosios sienas, staiga atsidarė pilies vartai, ir iš vidaus pasipylė raiteliai ir pėstininkai. Žemaičiai to nesitikėjo. Pirmutinius pasipainiojusius po kojų raitelius, taip pat pėstininkus atbloškė nuo sienų, sutrypė juos ir, norėdami padaryti kelią naujai besiveržiantiems, puolė vieni dešinėn, kiti – kairėn. Žemaičiai sumišo. Nustebo, nelaukę tokio netikėto įsiveržimo, ir svetimšaliai riteriai. Kiti, kurie buvo bekopią ant sienų, greit nušoko žemėn ir suskubo gelbėti taranus ir armotą. Ta suirute pasinaudojo pilies įgulos viršininkas, Jogailos brolis, narsus kunigaikštis Karigaila Kazimieras. Jis suprato, kad pilį padegė iš vidaus jo paties žmonės, Vytauto šalininkai. Suprato, kad įgula neištikima ir kad jis gali remtis tik Jogailos atsiųstais lenkų būriais. Todėl nusprendė palikti degančią pilį ir žūtbut prasimušti... Pirmiausia jis paaukojo lietuvius, ir neištikimus, ir ištikimus: pirmutinius išstūmė juos iš pilies, pirmutinius pasiuntė ir į pirmąją ugnį.

Kai tik išsiveržė iš pilies, vieni Karigailos lietuvių – Vytauto šalininkai – tuojau metė ginklus ir pabėgo, kiti atsigręžė prieš savuosius; bet ištikimieji susirėmė su žemaičiais ir nenorėjo gyvi pasiduoti...

Įsismaginę įsirėžė jie į bajoro Knystauto pulkus, kurie pastoję

jiems kelią, ir susirėmė vyras su vyru...

Kirto kapojo Karigaila Kazimieras žemaičius taip, kaip jo senelis Gediminas ir prosenelis Mindaugas žudė kadaise kryžiuočius ir kalavijuočius. Bet kaip į mūrą atsimušė Karigailos lietuviai – lenkai į bajoro Knystauto žemaičius. Greit jie pamatė, kad iš visų pusių apsupti ir kad nebėr išsigelbėjimo; tačiau pasiduoti nenorėjo, o žūtbut veržėsi prie vartų. Žemaičiai mušė juos geležinėmis buožėmis, kirto kalavijais iš priekio, vėrė ietimis iš šonų...

— Pasiduokite! Vis vien jums galas! – suriko bajoras Knystautas, kai gyva lenkų – lietuvių siena atsimušė į jo pulkus ir buvo apsupta.

Kai kunigaikštis Vytautas nujojo nuo Vilnelės kalno, Kreivoji pilis jau buvo paimta ir degė. Jos viduje jau šeimininkavo žemaičiai.

Kitų pilių puolimas prasidėjo negreit, tik po kelių dienų, kai atvyko visos armotos, visi taranai ir kiti sienų griautuvai.

Rečiau vartojami žodžiai:

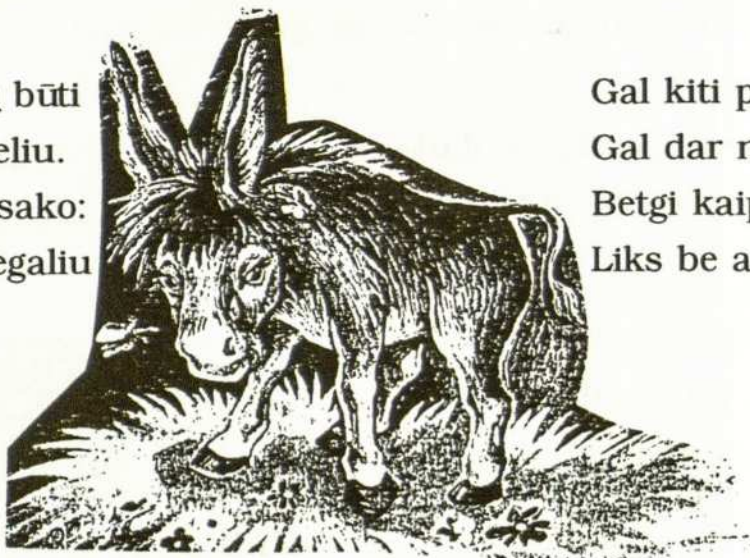
<i>įsigeidė</i>	–	<i>užsinorėjo</i>
<i>šalininkai</i>	–	<i>kieno nors palaikytojai</i>
<i>šniokštė</i>	–	<i>ūžė</i>
<i>šlaitas</i>	–	<i>status kalno šonas</i>
<i>vora</i>	–	<i>virtinė, eilė, po du</i>
<i>ūkana</i>	–	<i>rūkas, migla</i>
<i>derva</i>	–	<i>smala</i>
<i>armota</i>	–	<i>patranka</i>
<i>suirutė</i>	–	<i>netvarka</i>
<i>taranas</i>	–	<i>senovės ginklas tvirtovės sienoms griauti</i>

Asilėlis

Alma Karosaitė

Oi, kaip asilėliui
Liūdna ir sunku –
Jis nenori būti
Asilo vaiku.

Jis norėtų būti
Baltu žirgeliu.
Asilė jam sako:
„Vaike, negaliu

Aš tavęs paversti
Tuo, kuo tu geidi,
Jei tu šitoks gimęs
Motinos širdy...

Gal kiti padės tau?
Gal dar nevėlu?
Betgi kaip pasaulis
Liks be asilų?"

ASILAS

Ausys ilgos, kanopėlės mažos, uodega kaip karvės, su šluotele gale.

Šie nedideli, bet stiprūs, ištvermingi gyvuliai papiltę visame pasaulyje, ypač šiltuose kraštuose. Žmonės asilais jodinėja, kinko juos į vežimą, verčia nešioti sunkius krovinius. Asilai neišrankūs, ėda dygius, sudžiūvusius augalus. Daug kas asilą vadina užsispyrėliu. Tačiau jis užsispiria – stovi ir nejuda iš vietos – tik tada, kai labai pavargsta, kai jam užkrauna per sunkią naštą. Nors sakoma – kvailas kaip asilas, bet iš tikrųjų asilai yra tokie pat protingi, kaip arkliai, karvės ir kiti gyvuliai.

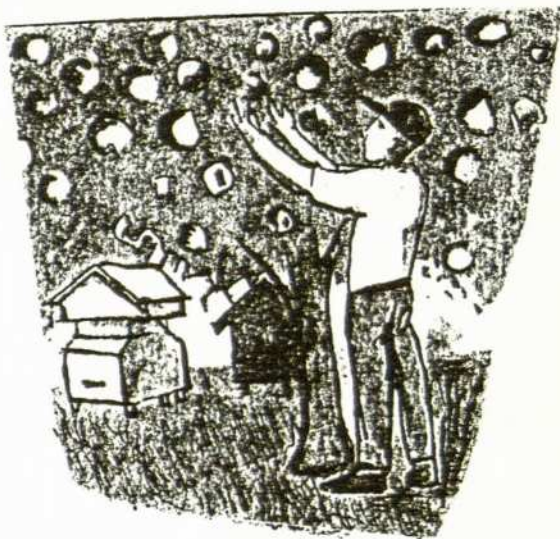
MŪSŲ KŪRYBA

Sodinukai

Kartą gyveno Petras ir Aloyzas. Jie nebuvo nei broliai, nei giminės, bet buvo kaimynai. Petras gyveno vienoje kelio pusėje, o Aloyzas kitoje.

Petras buvo sąžiningas, darbštus, draugiškas žmogus. Aloyzas – pavydus, apgavikas ir didelis tinginys. Jie buvo skirtingi kaip diena ir naktis.

Saulėtą pavasario rytą Petras savo sode pasisodino obelių. Sunkiai jis tą rytą dirbo – sukasė žemę, ją patrešė. Vėliau susodino sodinukus. Tačiau darbą jis dirbo linksmas, su daina, pašnekin-damas kiekvieną rasos lašelį ir vabalėlį.

Ne veltui Petras dirbo – laistė, prižiūrėjo savo medelius. Per metus iš liaunų, mažų sodinukų išaugo jaunos obelys, kurios pavasari apsipylė kvapniais, baltais žiedais. Atėjo laikas, kada ir obuoliai prinoko. Aloyzas, eidamas pro Petro namus, pamatė juos raudonuojančius ant šakų ir nusprendė, kad būtinai ir jis turės tokį sodą užsiveisti.

Sekantį pavasarį, parsivežęs namo sodinuką, išmeigė jį žemėn. Nei laistė, nei prižiūrėjo. Veltui laukė Aloyzas, kad medis prigytų,

pražydėtų, kad prinoktų sultingų raudonų obuolių. Vis niekaip negalėjo suprasti, kodėl jo medis nei vieno naujo lapelio neišleidžia.

Visą amžių Aloyzas liko piktas ant Petro, kad jis turi gražų, didelį sodą. Teisingai sakoma: darbo triūso neįdėjęs – derliaus nelauk!

Ieva Baliūnaitė, 9 sk.

L.A. Šv. Kazimiero lit. mokykla

Rašinys, laimėjęs III v.

LB Švietimo tarybos skelbtame konkurse

Aš skaitau

Kai aš knygą perskaitau,
Kai aš pamokas rašau.
Aš labai gerai jaučiuos
Nes mane mama pabučiuos.

Jinai sako man skaityti,
Ir svarbiau išmokyti rašyti.
Aš kasdieną tą darau,
Nes gyventi bus geriau.

Erikas Dudor, 6 sk.

Šv. Kazimiero LA lit. mokykla

dail. Diana Farapontienė

NORĖTI IR TURĖTI

— Aš noriu protingo šuns atlėpusiomis ausimis! – pareiškia kartą Tina.

— O aš noriu vėl būti mažas! – griežtai atrėžia tėtis.

Tuo pokalbis ir baigiasi. Kiekvienas mes esame kažką panašaus girdėję. Koks didelis ir neišsenkantis mūsų svajonių pasaulis! Jame viskas taip nuostabu ir tikra. Svajonėse aš niekada neruošiu taip ilgai pamokų, nes visos žinios pačios sulenda į mano galvą. Svajonėse aš turiu daug laisvo laiko, tai galiu ilgai žaisti su savo mažu ir labai juokingu broliuku, klausytis muzikos, vartyti savo žurnalus, kalbėtis su geriausia drauge telefonu. Dar mes labai mėgstame eiti palydėti saulę ir pasvajoti kuo mes užaugusios būsime ir juoktis, juoktis kol pilvus pradeda skaudėti.

Savo svajonių šalyje dar auginu mielą keturkojį – geriausią žmogaus draugą. Nesvarbu ar tai protingas veislinis šuo, ar mielas kudlotas šunytis. Ryta, per pietus ar vakare aš rūpestingai jį pašeriu mamos keptais kotletais, prisegusi pavadėlį, bėgu paišdykauti pievelėje. Kartais žengiu gatve su šuniuku išdidžiai pakėlus galvą ir nieko aplinkui nematydama. Kodėl aš turėčiau dairytis, tegu kiti spokso į mane – patį laimingiausią vaiką pasaulyje.

Liūdna, tačiau svajonių pasaulis nėra vienintelis. Visi mes net būdami vaikais jau, be abejo, pabuvojome tame „tikrame pasaulyje“. Kuriame saulėlydis ne visuomet toks nuostabus, dažnai vietoj džiaugsmo ašarų, verkia širdis. Visi vaikai būtų laimingi, jei galėtų gyventi tik svajonių šalyje. Kokia ta tikrovė? Tu trokšti auginti šunį, tačiau tik žiūri, kaip kaimynas išveda savo Margį pasivaikščioti. Svajoji, kad nereikėtų eiti į mokyklą. „Et turėčiau šunį, eičiau į paplūdimį..." – atsidūsti. O tėtis su mama tarsi tavęs neklauso. Liūdna, bet kai pasidarai vyresnis, susimąstai kodėl jie tavęs

neklauso. Ne todėl, kad tavo norai jiems nesvarbūs, bet pasirodo ir jie svajoja. Svajoja, kad būtum sveikas, užaugtum doras ir išsimokslinęs žmogus. Kas būtų, jei mes visi gautume ko panorėję? Neįdomu ar ne? Todėl mama ir tėtis laukia, kol pats tapsi darbštus ir savarankiškas, o jie tuo tarpu taupo pinigus naujam automobiliui, o gal ruošia staigmeną tavo gimtadieniui. Niekada nežinai, kokių siurprizų gali sulaukti! Svarbiausia – neprarasti vilties ir SVAJOTI! Svajoti apie viską, kam lemta ir nelemta išsipildyti.

Simona Gajauskaitė, 9 kl.

Šv. Kazimiero lit. mokykla L.A.

*Rašinys LB Švietimo tarybos skelbtame konkurse
laimėjęs I vietą*

* * * * *

Tingiu

Daina Mattis, 6 sk.

Šv. Kazimiero L.A. lit. mokykla

Duoda mums diktantą ilgą.
Aš nenoriu jo rašyt.
Gal aš vieną dien turėčiau
Mokytojams padiktuot.

Mama, į mokyklą tingiu.
Kodėl reikia man važiuot?
Pamokas nenoriu daryti –
Aš tik noriu eit miegot.

Mokytoja per daug šneka.
Ji neleidžia mums kalbėt.
Duoda pamokų daugybę.
Kodėl reikia jas atlikt?

Mokytojos žino viską.
Aš norėčiau ir žinot.
Tada nereiktų man
Į mokyklą jau važiuot.

dail. Virginija Kalinauskaitė

ŽEMĖS ŠVENTĖ

Žemė yra labai svarbi, nes be jos būtų sunku gyventi. Žemė leidžia mums laisvai naudotis jos gėrybėmis. Tai už viską, ką duoda mums žemė, mes ką nors turime atiduoti žemei. Tai reiškia: neapteršti gamtos, nešiukšlinti, nemedžioti ne laiku. Reikia sodinti medžius, kad gražiau atrodytų ir oras švaresnis būtų.

Lina Šeštokaitė

Žmonės kariauja dėl žemės. Aš manau, kad mums reikia gerbti žemę ir jos gyvūniją. Be žemės negalėtume gyventi. Todėl, aš manau, turime Žemės Šventę!

Aidas Gedeika

Man žemė reiškia daug, nes ji davė daug kuo pasidžiaugti. Žemėje auga medžiai, gėlės, visoki augalai, vanduo. Be šių nebūtų net mūsų žmonių. Žemė mums daug duoda, o ką mes jai? Mes ją pripildėme šiukšlynais, užteršta, ji verkia liūdna. Dar galime atitaisyti mūsų klaidas, sodindami augalus ir vandenį švarų užlaikyti. Tada visas pasaulis bus laimingas!

Daina Maciūnaitė

Galime šią šventę džiaugtis, taip pat, kaip džiaugiamės Kalėdomis ar Velykomis. Ši šventė duoda dovaną ne žaislą ar knygą, bet dovaną gyvenimo ir jo gražumo. Kaip kitomis šventėmis džiaugiesi, turėtum bandyti prisidėti prie šios šventės džiaugsmo; augindami ir neteršdami mūsų gamtos ir vandenį.

Gintautas Stirbys

Šie mokinių pasisakymai buvo parašyti klasėje, po pasikalbėjimo apie „Earth Day“ šventę.

mokytoja Danutė Surdėnienė

NEKLAUŽADA

Viktoras Šimaitis

– Jonuk, neimk peiliuko:

Pirštelin tau įkąs.

Juo reikia nugenėti

Sausas obels šakas.

Mamytė, tai pasakius,

Išėjo pro duris.

Jonukas gi – peiliuką

Jau rankoj beturįs.

— Nejau jisai toks piktas?

Ir kanda, kaip šuva?...

Padrošiu, – kas minkštesnis:

Ar medis, ar šeiva?...

Bet vos tiktai padrožė

Minutę, ne ilgiau:

— Oi, oi mamyt, pirštelį

Jau perpjoviau pusiau.

Užrišk, oi, oi, mamyte...

Taip sopa... negaliu...

Dabar tavęs klausysiu,

Nežaisiu su peiliu...

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

NAUDŽIUS IR SVAJOKLIS

Antanas Giedrius

Vieno tėvo buvo du sūnūs. Vienas jau buvo suaugęs ir visur tėvui padėdavo; antrasis – dar neužaugęs ir savo būdu skyrėsi nuo brolio. Tėvas jį Svajoklėliu vadino, kiti – Svajokliu. Mat visi buvo pastebėję: ar eina kur, ar ką daro – vis svajoja. Kai dainuoja, ir tai svajoja.

Vieną sykį tėvas pamatė einant keliu senelį ir labai nustebė: tas senelis vienoje rankoje turėjo lazda, kuria eidamas ramsčiavosi, o kitoje nešė degantį švyturį. Prisiartinęs prie keliautojo paklausė:

— Kas tai yra, seneli: kodėl tu dieną su švyturiu vaikščioji? Juk labiau juo nepašviesi, kaip saulė kad pašviečia?

Senelis tarė:

— Aš juo nesišviečiu sau kelio, o nešu jį iškėlęs, kad visi matytų ir eitų paskui mane nepaprasto lobio pasiimti.

Ir nuėjo. Tėvas stovi, mąsto: nei eiti, nei liktis. Pasišaukė sūnus ir pasakoja, ką matęs ir girdėjęs. Paskui siunčia vyresnįjį Naudžių, to lobio parnešti.

Išėjo vyresnysis. Įstojo į tą kelią, kuriuo senelis su švyturiu nuėjo, ir traukia. Priėjo girią, per girią – kelias. Eina tuo keliu tolyn... Kai priėjo girios galą, žiūri – didelis dvaras stovi. Prie vartų – du sargybiniai. Naudžius priėjo prie jų ir sako:

— Vyreliai, aš čia atėjau lobio. Kur čia jo galima gauti?

Vienas sargybinis atsakė:

— Turi eiti į patį dvarą. Už vartų bus puikūs rūmai. Tuose rūmuose tu pasiimsi savo lobį.

Tam taip pasakius, tuojau antrasis sargybinis įsikišo:

— Neik pro didžiuosius vartus. Pro mažuosius įėjęs, rasi puikų sodą. Ten ir lobį rasi, didesnę nekaip didžiuosiuose rūmuose.

Naudžius pasiklausė, pasiklausė jūdviejų kalbos ir nuėjo. Eidamas galvoja: „Kažin dabar?.. Ar į rūmus, ar į sodą? Kur jau ten bus tas lobis sode?.. Eisiu į rūmus. Žinoma, kad lobis rūmuose.“

Pačiame gale kambario, aukštame, auksu ir brangiais akmenimis nukabinėtame soste, sėdėjo drūtas vyras, tų rūmų valdovas.

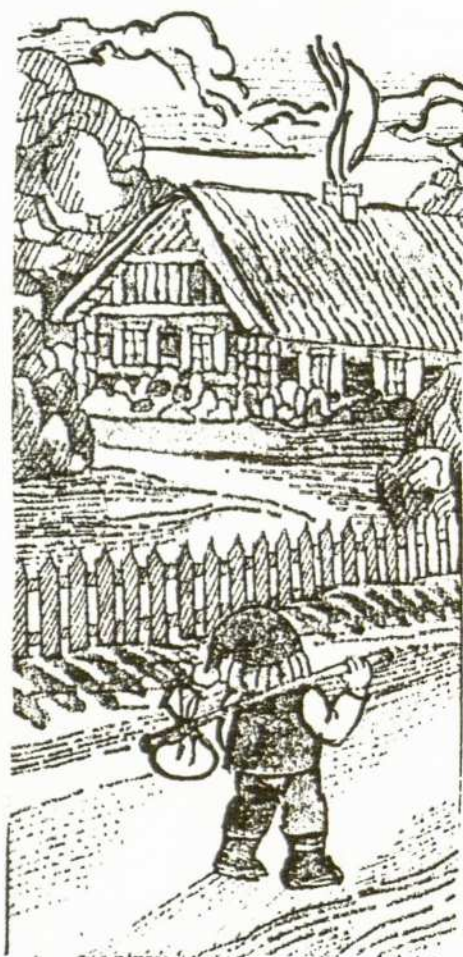
Naudžius stojo prieš tą puikų vyrą, lig pat žemės nusilenkė jam ir drąsiai pasisakė, kaip ir ko atėjęs.

— Pilną maišą aukso! – įsakė rūmų valdovas tarnams.

Naudžiui pripylė maišą aukso ir išleido. Vargais negalais parsėlino jis namo.

— Dabar mes ponai, – tarė Naudžius. — Mums nieko netrūks.

Taip iš tikro ir buvo. Tik Svajokliui buvo labai ilgu ir nesmagu. Vieną sykį jis sako tėvui:

— Tėti, leisk mane eiti paskui senelį su švyturiu. Ir aš noriu laimės paieškoti.

Tėvas pagalvojęs išleido, nes malonėjo dar daugiau pinigų susilaukti.

Su dideliu džiaugsmu išėjo iš namų Svajoklis. Žengė spėriai, drąsiai ir tuoj atsidūrė girioj. Pasigėrėdamas giria, žydinčiomis gėlelėmis, paukščių giesmelėmis, jis veikiai priėjo dvarą. Prisiartinęs prie vartų, pasklausė sargybinius:

— Aš noriu į dvarą įeiti. Ieškau nepaprasto lobio.

Vienas sargybinis buvo besakas:

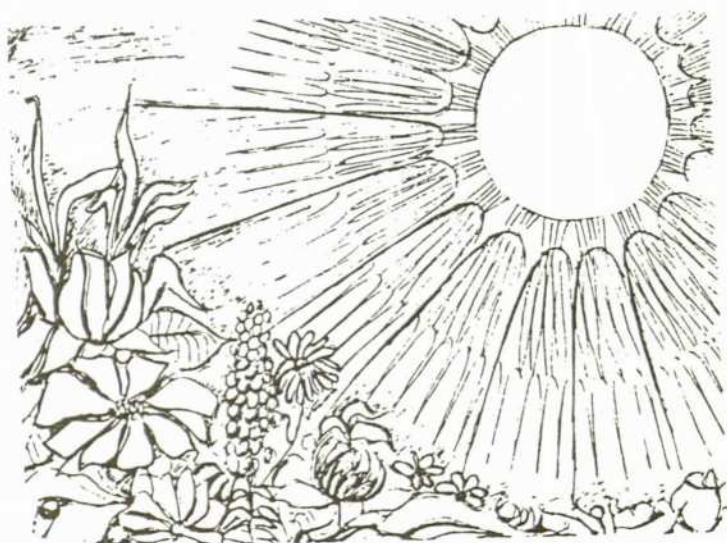
— Eik dvaru, kol prieisi didelius vartus...

Bet antrasis nutraukė kalbą.

— Eik, – sako, – tiesiai į mažuosius vartelius. Pro juos įėjęs rasi puikų sodą. Ten lobį rasi.

Pirmasis sargybinis vėl ėmė jį raginti eiti į rūmus.

Svajoklis, ir vieno, ir kito pasiklausęs, įžengė pro mažuosius vartelius į sodą ir apsistojo. Nepaprasto čia būta sodo. Tokių medžių ir tokių gėlių Svajoklis dar niekur nebuvo matęs, o paukštelių, kur jame giedojo, nebuvo girdėjęs.

Priešais jį stovėjo moteriškė. Svajoklis į ją pažvelgė – malonu ir linksma pasidarė. Norėjo sušukti iš džiaugsmo, pulti prie jos, bet ji maloniai pažvelgė, paėmė jį už rankos ir nusivedė. O jis ėjo su ja ir ėjo... Staiga gražusis sodas išnyko, buvo dabar tik kirtimas, kur stori nupjautų medžių kamienai riogsojo ir buvo priversta visokių šakų, žabarų.

— Dabar aš tau padainuosiu, – tarė moteriškė ir parodė kelmą sėstis. — Tai bus mano širdies, mano sielos dovana, ji pakeis auksą sidabru, nes tu panorėjai čia ateiti. Aš tau padainuosiu, praskaidrinsiu sielą, kad tavo gyvenimas būtų šviesesnis nekaip tų, kurie sunkų auksą nešioja, kuriems nerimastis širdį ėda dėl turto. Aš padainuosiu, kad ir tu dainuotum, o tavo daina tokiu pat aidu kitų širdyse atsilieptų...

Ji atsisėdo ant kelmo, pasidėjo ant kelių kanklius ir palietė stygas. Paskui ir jos balsas suskambėjo... Kiekvienas stygų virpėjimas, kiekvienas dainos žodis Svajokliui širdį vėrė...

Ji padavė jam kanklius ir tarė:

— Dainuok ir tu.

Suvirpėjo stygos po jo pirštais ir pasklido balsas iš krūtinės. Dabar ji klausėsi, ir jos veidas giedrėjo... Paskui ji prapuolė, palikusi jam kanklius.

Svajoklis iš karto apsistojo, nežinodamas, ką daryti, paskui greitai pradėjo eiti namo.

Namie seniai jo laukė tėvas ir brolis. Tik pamatęs, kad sūnus ne lobio parnešė, bet kanklius parsinešė, tėvas labai užpyko ir

išbarė sūnų, paskui ištraukęs iš jo rankų kanklius, sudaužė.

Svajokliui rodėsi, kad jo širdis plyšo. Tris dienas ir tris naktis jis verkė, laikydamas rankose sudaužytus kanklius. Paskui išėjo į sodą. Kaži kaip paliesta styga suvirpėjo. Smigo jam į širdį tas balsas, pačioj sieloj atsiliepė...

Ir dainavo jis naują dainą. O kai išaušo rytas, pamatė, kad didelė minia žmonių apie jį susirinkus ir klausos:

— Dėkui tau! – šaukė žmonės. — Gražiai padainavai. Suraminai mus. Ir rytas išaušo besiklausant.

Svajokliui buvo nepaprastai gera ir ramu.

Rečiau vartojami žodžiai:

<i>lobis</i>	–	<i>turtas</i>
<i>mąsto</i>	–	<i>galvoja</i>
<i>švyturys</i>	–	<i>žibintas</i>
<i>malonė</i>	–	<i>geraširdiškumas, palankumas</i>
<i>riogsojo</i>	–	<i>stovėjo ne vietoje, nereikalingas</i>
<i>žabaras</i>	–	<i>smulki šakelė</i>

* * * * *

Vikt. Šimaitis

Vikt. Šimaitis

Ar mamytė

Man melavo?

Ar juokavo?

Ar apgavo?

Pirmą kartą kai griuvau,

Sakė – kiškį pagavau!

Baravykas turi galvą

Ir tik vieną storą koją,

Kai senelis jį pamato,

Išsižioja ir sustoja!

Sugalvokite žodžius, kurie tiktų taškelių vietoje:

Ant kalno medelis,

Pakalnėj

Ant kalno akmuo,

Pakalnėj

Ant kalno, trobelėj,

Gyveno

Pakalnės upely –

Labai daug

Panoro senelis

Pagauti

Atėjo žvejoti

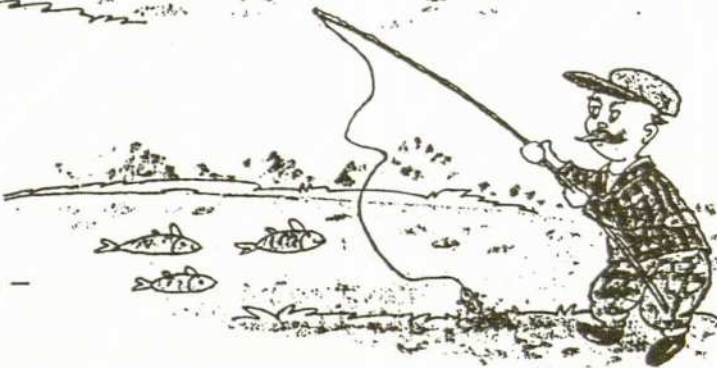
Pakalnės

Pagalvo mažytę,

Mažytę

Labai jos pagailo –

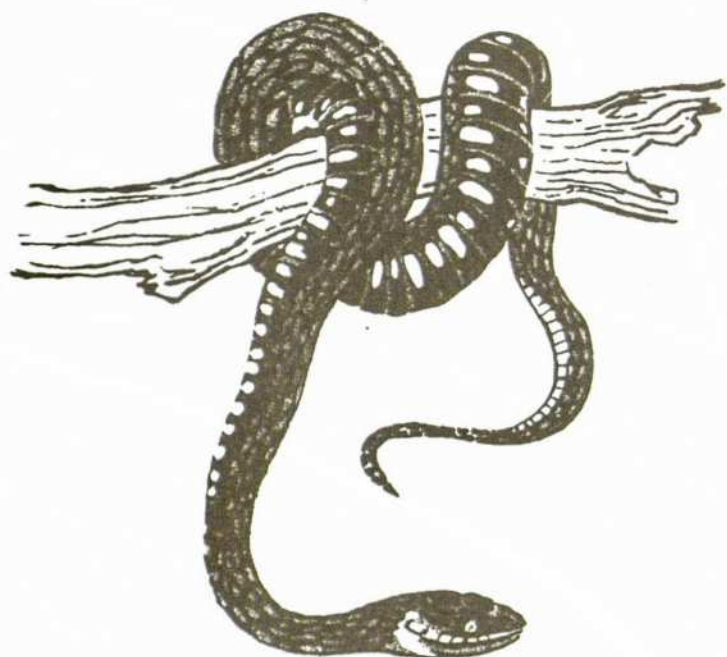
Upelin

AR ŽINAI?

Žalčiai

T. Ivanauskas

Seni, dideli žalčiai turi savo įpročių, nuo kurių nenoriai atsisako. Jie griežtai laikosi pasirinktų vietų, medžioja tam tikrame plote ir šildosi išsaulyje vis toje pačioje aikštelėje.

Medžiodamas kaimo apylinkėse, dažnai užtikdavau toje pačioje vietoje labai didelį žaltį. Man

praeinant, jis ramiai gulėdavo ant supuvusios, pažaliavusios išvartos. Mano medžioklės draugas sakė, kad šį žaltį jis mato jau kelinti metai ir kad dažnai jį užgina besišildantį vis ant tos pačios išvartos.

Svarbiausias žalčio maistas – varlės, bet kartais jis pasigauna ir žuvelių. Rupūžės žaltys ryja tik bado verčiamas, nes rupūžės oda išleidžia tam tikrą neskanią, gailų skystį. Žalčiai labai édrūs. Didelis žaltys lengvai praryja 4-5 varles. Dėl to varlės jų bijo labiau, negu bet kurių kitų gyvūnų. Šiaip varlė, žmogaus ar

žvėriuko pagauta, retai teparodo balsą, bet, kai ją sugauna žaltys, ji baisiai rėkia. Jei varlė būtų gudresnė, ji ramiai tupėtų tarp žolių, ir žaltys jos nepastebėtų. Bet, žalčiui artinantis, gal būt, dėl jo savotiško kvapo, varlės galvotrūkčiais, pasileidžia bėgti, o žaltys, būdamas daug greitesnis, bematant jas sugauna.

Žaltys yra jaukus padarėlis. Žmogui jis nėra žalingas. Senovės lietuviai jį garbindavo ir leisdavo jam laisvai veistis namuose ir tvartuose.

Pagautas žaltys prie žmogaus greit pripranta. Po kelių dienų jis jau pradeda imti iš žmogaus maistą, ypač rudąsias varles. Laikyti žalčius patogiausia dėžėje su stikliniais šonais, bet, jei nėra tokio įrengimo, juos galima laikyti ir tarp dvigubų langų, tik reikia ten padėti sausų lapų, samanų.

išvarta – išvirtęs medis

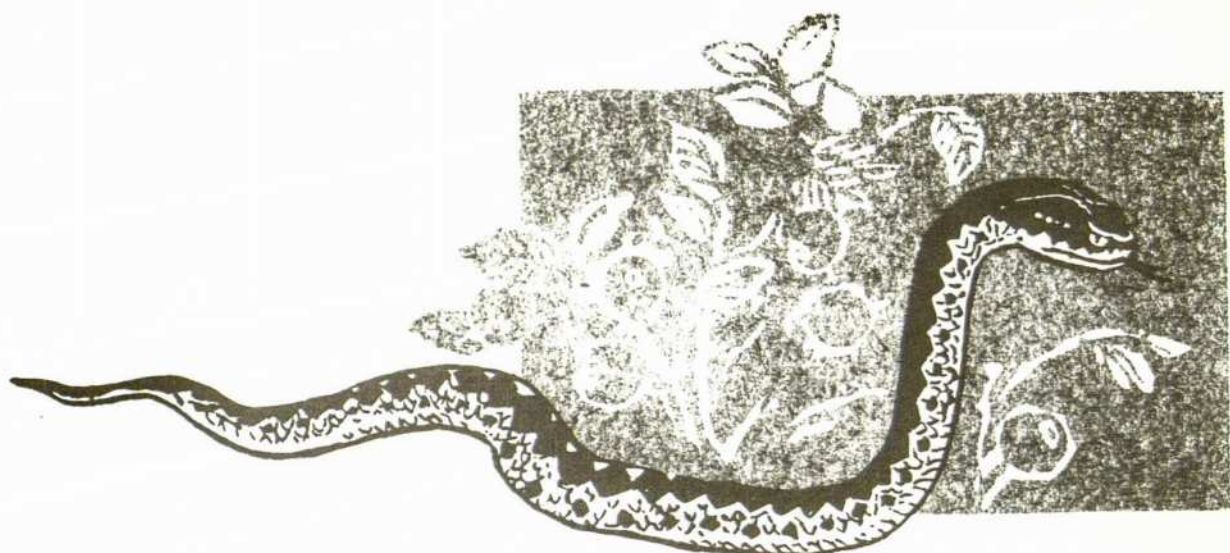

Gyvatė

S. Ogniovas

Nuodingosios gyvatės yra maždaug 32 inčų ilgio. Jų spalva labai įvairi. Dažniausiai pasitaiko gyvačių, kurių rusvame kūne per nugarą vingiuoja tamsiai rusva juostelė. Bet būna jų ir šviesesnių, o kartais ir visai juodų.

Gyvatės gyvena miškuose, ypač prie senų kelmų, atžalynuose, samanose. Karštą liepos mėnesio dieną krūmų tankmėje galima išvysti gyvačių, išsitiesusių ant kelmo ir besišildančių saulės

atokaitoje.

Ilgai gyvatės buvo laikomos dienos gyvūnais. Tik vėliau pastebėta, kad jos ypač veiklios naktį, kai ieško grobio.

Gyvatės – piktos. Smarkiai suerzinta gyvatė šnypščia, pučiasi ir pradeda kandžioti visa, kas tik pakliūva. Tada ji griebia atkištą lazda, kerta priglaustą prie stiklo pirštą, bepuldama iki kraujo susimuša galvą. Kartais gyvatė ir neužpulta kanda, dažniausiai, užklupus ją snaudžiant arba priėjus per arti.

Vis dėlto gyvatė nėra drąsi. Pastebėjusi žmogų, ji dažniausiai bėga. Persekiojama gyvatė smunka į samanas arba po medžių šaknimis.

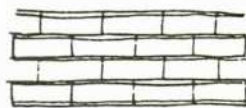
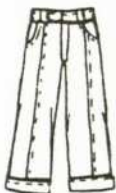
Gyvatė kanda priekiniais viršutiniais dantimis, kuriuose yra kanalai nuodams ištekėti. Gyvatės įkirtimas labai skausmingas, kartais netgi mirtinas.

Gyvatei įkirtus, reikia skubiai gelbėtis. Kadangi dažniausiai įkertama į koją ar ranką, tai reikia tvirtai užveržti ją viršum sužeistos vietos, kad nuodai negalėtų toliau plisti. Nedelsiant reikia kreiptis į gydytoją, kad įleistų tam tikrų vaistų.

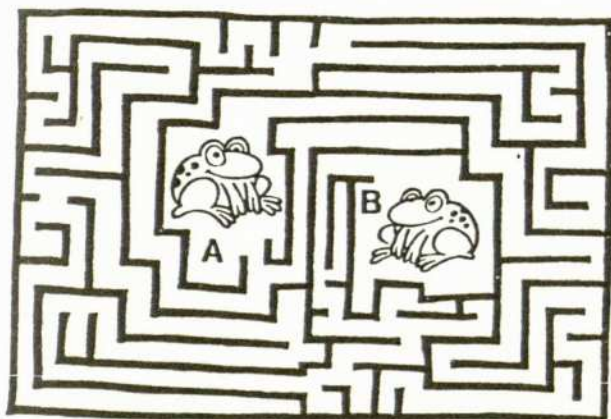
GALVOSŪKIAI

Rask ir išbrauk nupieštų daiktų pavadinimus bei žodžius kalva, klasė, data. Liko raidės – perskaityk, kas parašyta.

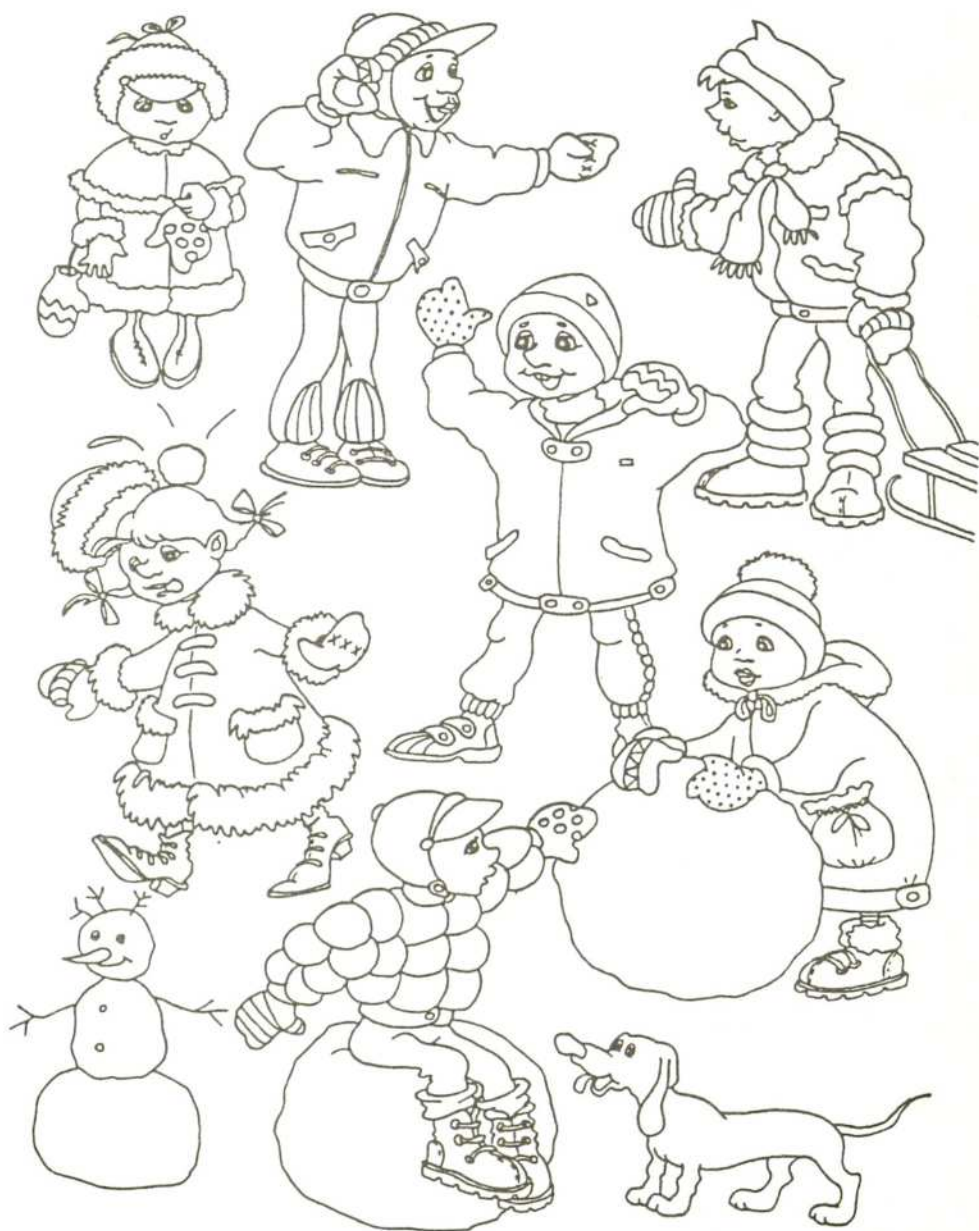
K	I	R	M	É	L	É	A	R	R
L	D	V	I	R	A	T	I	S	Ū
R	O	Ž	É	K	I	A	B	A	T
K	A	R	V	É	K	A	L	V	A
L	A	Š	A	S	R	I	S	A	G
A	U	N	R	K	O	J	I	N	É
S	I	E	N	A	D	A	T	A	L
É	K	U	A	T	I	B	U	G	É
K	E	L	N	É	S	V	O	A	L
P	E	L	É	Ž	U	V	I	S	E

K. Jurevičiūtė,
Panevėžys

Varlė A pasigedo varlės B, kuri sėdi kaimyniniame „tvartelyje“. Jos nori kartu koncertuoti „kva-koncerte“, bet sunku nušokuoti vienai prie kitos painiais keliais. Padėkite joms susisiekti.

SUSIMAIŠĖ SUSIMAIŠĖ
ŠIŲ MAŽYLIŲ PIRŠTINAITĖS!
PASKUBĖK, ATRINKT PADĖK,
O PASKUI Į KIEMĄ LĖKI!

JUOKŲ MAIŠELIS

Vakare mamytė klausia:

— Algirduk, tu vėl valgai? Juk tu dantukus jau išsivalei.

Algirdukas atsako:

— Aš atsargiai valgau, mamyte.

• • •

— Jonai! Fi! Kokios nešvarios tavo rankos!

— E -e! Jūs dar nematėte mano kojų!

• • •

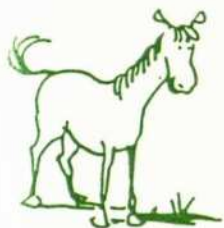
Mama parnešė knygą „Namų ūkio darbai“. Petriukas, pavartęs ją, sako:

— Žiauri knyga...

— Kodėl?

— Viską reikia daryti pačiam...

• • •

Čigonas šoka šoka ant arklio ir niekaip negali užšokti. Tada sako:

— Dieve, padėk! Ir visi šventi! Kaip šoko – ir peršoko per arklių. — Bet kam gi visi kartu!

• • •

Rūtelė, lesindama vištas, sako:

— Reikia duoti vištukėms valgyti, jos „padarys“ mums kiaušinukų.

• • •

Petriukas garsiai verkia. Mama:

— Kas atsitiko?

— Mane senelis mušė.

— Skauda?

— Ne.

— Tai ko bliauni?

— Kad seneliui būtų smagu!

— Onute, tavo dantukai jau net rudi, reikia valyti.

— Tai jie įdegę, mamyte!

LINKSMŲ VASAROS ATOSTOGŲ!

Rieda riedučiai ant mano kojų,
Aš kaip vėjelis visur bėgioju.
Kai važinėji, tai visko būna,
Net uodegėlė kiškio užkliūna.
O kai parpuolu, vėl atsistuju
Ir su riedučiais toliau važiuoju.
Už dovanėlę tėčiui dėkoju –
Smagūs riedučiai ant mano kojų.

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410